

Hồi 82

Hỏa Quật Nghi Vân

AA

ột mình Đoàn Băng Dung đang đấu với ba tay cao thủ.

Thoạt tiên nàng còn thị có môn kinh công đặc biệt hơn người, nên vừa đánh vừa lướt chạy, nhưng cánh tay đồng của Vi Vận Thành không những đã nặng, sức lại mạnh, mà thế thức lại rất quái dị, khiến nàng không còn biết đâu mà phòng bị cả.

Thư Hùng Yêu Sát cầm đôi vòng gang, thế thức cũng giảo hoạt vô cùng, thần quỷ khôn lường.

Còn Lâm Như Hắc thì cầm cây roi đuôi hổ kết bằng tơ, muốn cứng muốn mềm cũng được, thật là lợi hại khôn tả.

Băng Dung bị ba đại cường địch bao vây, dù nàng đã giở hết tài ba ra rồi mà vẫn cứ bị nguy hiểm luôn luôn. Càng đấu lâu bao nhiêu, nàng chỉ còn cách chống đỡ thôi chứ không sao phản công lại được.

Âu Dương Siêu còn đang ở chỗ cách trận đấu hơn mười trượng đã trông thấy Lâm Như Hắc múa cây roi hóa thành một đạo hào quang to bằng cái chậu và nhằm ngực của Băng Dung tấn công tới. Lúc ấy Băng Dung đang mãi gạt song hoàn của Thư Hùng Yêu Sát và cánh tay đồng của Vi Vận Thành, mà nàng chỉ có hai tay thôi thì làm sao chống đỡ được ba thế công của ba tay cao thủ ấy cùng một lúc như vậy? Ba thế công của ba kẻ địch đều lợi hại vô cùng, bất cứ để cho một thế nào đánh trúng, dù nàng không chết thì cũng bị thương nặng.

May thay, Âu Dương Siêu vừa tới kịp. Chàng quát lớn một tiếng, người và cờ hợp nhất dùng thế Phong Vân Biến Sắc nhằm ba kẻ địch kia tấn công luôn.

Nhân lúc Âu Dương Siêu quát tháo, ba lão quái hơi ngần người ra một chút, Băng Dung đã thừa cơ nhảy lên trên cao hơn trượng. Nhờ vậy nàng mới thoát khỏi thế công nguy hiểm ấy. Tuy nhiên nàng vẫn còn nghe thấy có tiếng kêu bộp.

Thì ra vạt áo của nàng đã bị đầu roi của Lâm Như Hắc đánh trúng và bị rách toạt một miếng. Nàng hổ thẹn đến mặt đỏ bừng và đồng thời cũng toát mồ hôi lạnh vì thấy mình vừa thoát chết.

Âu Dương Siêu thấy vậy càng tức giận thêm, múa tít lá cờ báu, chẳng cần biết nấp tẻ gì cả, cứ nhằm ba yêu nhân tấn công lia lịa.

Thư Hùng Yêu Sát vội lớn tiếng nói:

- Lâm chưởng môn, Vi đại ca! Tính Linh Châu ở trong người tiểu tử này đấy. Chớ có để cho y tẩu thoát.

Lân Như Hắc không biết rõ công lực của Âu Dương Siêu, vừa nghe nói đã vội múa cây roi Như Hổ lên, mồm thì quát lớn:

- Hay lắm? Hai vị hãy nghỉ ngơi giây lát để xem Lân mỗ ra tay bắt y.

Vi Vận Thành với Thư Hùng Yêu Sát đã nếm qua mùi đau khổ vì lá cờ của Âu Dương Siêu nên đã biết rõ chàng lợi hại như thế nào rồi, thấy Lân Như Hắc nói như vậy, cả hai nhìn nhau mà mỉm cười và thừa cơ nhảy ra ngoài vòng đấu ngay.

Thư Hùng Yêu Sát còn xúi bẩy thêm rằng:

- Hay lắm! Lân huynh cứ giở toàn lực ra đối phó đi. Tiểu tử này cũng có vài miếng võ đấy.

Lân Như Hắc nghe nói liền cười như điên như khùng, múa tít cây roi mồm thì trả lời:

- Y còn thiếu tiểu nữ một món nợ, vậy tiện đây mỗ phải thanh toán luôn một thể mới được.

Âu Dương Siêu mới biết Quỷ Cốc Tiên Hồ này cha của Lân Tiểu Thúy với Lân Tiểu Ngọc. Hai nàng ấy tới Sao Hồ, kết quả một chết một bị thương. Vì vậy chàng chẳng nói chẳng rằng, dồn hết chân lực vào lá cờ tấn công như vũ bão.

Lân Như Hắc biết đâu Âu Dương Siêu lại có công lực đặc biệt như thế. Y còn lớn tiếng cười và nói tiếp:

- Tiểu tử! Người muốn chết hay sao?

Nói xong, y giơ roi lên chống đỡ luôn. Vận Thành thấy vậy liền thè lưỡi và vội vã nói:

- Chớ nên thẳng tay...

Y chưa kịp nói tới câu chống đỡ, thì đã có thể thật lớn, cây roi của Lân Như ra ngoài xa, còn người y thì loạng choạng lui về phía sau mấy bước, mồm hộc máu tươi, ngã ngổ phịch xuống đất, hơi thở hồng hộc trông có vẻ như sắp chết tới nơi rồi.

Mới tấn công có một thể, Âu Dương Siêu đã đả thương được kẻ địch, nhưng chàng vẫn chưa hài lòng, còn đuổi theo và hậm hực nói:

- Để ta giúp người trở về Tây phương cho thật mau chóng.

Sau một tiếng bộp, Quỷ Cốc Tiên Hồ Lân Như Hắc đã bị tan xương nát thịt, còn hồn thì vội vã xuống dưới âm ty ký tên vào cuốn sổ báo danh.

Thư Hùng Yêu Sát thấy vậy mặt biến sắc, vội bảo Vi Vận Thành rằng:

- Nguy tai! Thành nhỏ này lợi hại lắm. Chúng ta mau chuồn đi thôi!

- Người chuồn sao cho thoát!

Âu Dương Siêu khi nào lại chịu để cho chúng đào tẩu. Chưa nói dứt chàng đã nhảy tới trước mặt chúng, giơ cờ ra tấn công luôn.

Cũng may Vi Vận Thành đứng ở một bên đã đưa cánh tay ra tấn công luôn một thể, bắt buộc Dương Siêu phải thu thế cờ lại để tránh né. Tuy vậy, luồng gió của lá cờ cũng làm cho Thư Hùng Yêu Sát bay tung cả quần áo lẫn bộ tóc cột ở trần đầu, thật là may, vì chỉ sai một ly thôi là y bị thế cờ ấy của Âu Dương Siêu giết chết rồi.

Đang lúc ấy, bỗng có một tiếng rú thật lớn vọng tới, rõ ràng là tiếng của Tử Tu. Âu Dương Siêu đang bận đối địch với hai yêu nhân, liền lớn tiếng bảo Băng Dung rằng:

- Đại tử mau sang xem thúc thúc ra làm sao?

Chàng chưa nói dứt đã nghe thấy Băng Dung giận dữ quát lớn:

- Sư thúc! Làm sao... Táo gan thật!

Âu Dương Siêu biết Tử Tu thể nào cũng đã bị nguy hiểm, liền đưa mắt nhìn về phía đó, mới hay bọn người bị đánh thua đã tẩu thoát, lại quay trở lại vây đánh Tử Tu.

Tuy công lực của Tử Tu rất thâm hậu, nhưng ông ta đã thương rồi thì chịu sao nổi bấy nhiêu người liên tay vây đánh như thế? Chỉ trong giây lát ông ta đã bị thương rất nhiều chỗ, quần áo tả tơi người dính đầy máu. Vì vậy ông ta kêu rú luôn mồm như thế.

Lúc ấy bốn đại đệ tử của Thiên Tâm trang đang múa bốn thanh kiếm đánh Tử Tu nên Băng Dung mới phải quát tháo như vậy. Vì ngọn lửa bốc cháy khá cao, công lực của Băng Dung bằng sao được Âu Dương Siêu, nên nàng không sao xuyên qua được bên đó để cứu Tử Tu.

Đang lúc ấy, bỗng nghe thấy Dương Đông Xuyên, một trong bọn tứ đại đệ tử quát lớn:

- Té xuống?

Cánh tay trái của Tử Tu đã bị chém đứt, rớt ra ngoài xa năm trượng, máu tươi bắn tung lên như mưa.

Lúc ấy Băng Dung mới tới kịp. Nàng liền múa kiếm đâm luôn Từ Bội Vân với Lục Nguyên Thanh, một mặt nóng lòng sốt ruột lớn tiếng kêu gọi:

- Sư thúc mau rút lui để chỉ huyết điều tức đi.

Nhưng hình như Tử Tu không nghe thấy lời nói của chàng, mặt ông ta thấy biến sắc, thổ thịt rung động, rồi đột nhiên nhảy lên cao hai trượng, khi đâm bổ xuống tay phải dùng kinh Thiên Bút tấn công Trương Nghị, tay trái thì nhắm đầu Đông Xuyên chộp luôn, mồm thì quát lớn:

- Bọn khốn nạn này. Các mi tưởng Tang mỗ dễ hà hiếp lắm phải không?

Ông ta vừa nói dứt đã mấy người kêu la:

- Ối chà!

Tiếng kêu la vừa dứt, mọi người mới hay Trương Nghị đã bị cây bút Kinh Thiên đâm xuyên qua ngực ngã lăn ra đất, chân tay đang gãy giụa.

Còn Đông Xuyên thì bị Tử Tu bóp nát đầu, vọt óc ra mà chết, nhưng thanh kiếm của y cũng đã đâm vào gang hông của Tử Tu. Vì vậy ba người đều thất thanh kêu la và cùng té lăn ra đất.

Thật không ngờ Thiết Bút Cùng Nho Tang Tử Tu, người trong nhóm Phong Trần Nhị Hữu, đã có một thời làm chấn động cả võ lâm, mà bây giờ lại chết trong tay tứ đại đệ tử của Thiên Tâm trang, những kẻ vô danh tiểu tốt.

Âu Dương Siêu thấy vậy, hai mắt như nổ lửa và đầu như sắp vỡ vụn ra đến nơi, nhưng chàng không làm gì được, vì hai kẻ đang quay quần còn lại là những cao thủ nhất đẳng nhất.

Tuy chàng không coi chúng vào đâu, nhưng nhất thời muốn thoát thân cũng không phải là chuyện dễ. Chàng nghĩ đến Tang thúc thúc là anh em kết nghĩa với cha mình và cũng là người thương mình nhất từ khi ra đời đến giờ chưa có một người nào đã mền mình đến như thế, việc gì cũng lo âu hộ mình trước, ngờ đâu bây giờ ông ta vì mình mà bị kết quả như vậy!

Hơn nữa, tứ đại đệ tử của Thiên Tâm trang trước kia đã bạc đãi chàng như thế nào, mối thù ấy chàng vẫn chưa trả được, vì vậy chàng không kịp đợi chờ nữa, vội dồn hết công lực vào lá cờ phát mạnh một cái, đẩy bọn Vi Vận Thành lui sau một bên, rồi chàng nhảy qua bể lửa, mồm thì la lên:

- Đại tử hãy để lại hai tên ấy cho đệ.

Đồng thời chàng cũng nghe thấy Băng Dung quát lớn:

- Từ Bội Vân nộp mạng cho ta đi.

Nàng vừa nói vừa múa kiếm nhằm tay Bội Vân chém luôn.

Bội Vân muốn tránh cũng không kịp, đành ống để tránh lưỡi kiếm ấy, nhưng lưỡi kiếm của Băng Dung đã chém xuống vai y. Cả cánh tay phải lẫn kiếm của y đều rớt xuống đất, cả người y cũng ngã theo.

- Cả mi cũng đi theo nốt mẹ mi đi?

Âu Dương Siêu vừa nhảy tới, thấy Lục Nguyên Thanh múa kiếm định cứu Bội Vân, nên chàng vừa quát bảo như trên, vừa múa cờ quét tới. Vì chàng quá tức giận mà ra tay, nên thế cờ này của chàng mạnh không thể tưởng tượng được.

Nguyên Thanh bị đánh trúng, cả người lẫn kiếm bay lên trên cao hơn năm trượng mới hết đà và khi rớt xuống lại trúng ngay vào đồng lúa kêu đến bộp một tiếng. Tuy y đã hai lần gượng đứng dậy để chạy ra khỏi bể lửa, nhưng ngũ tạng của y đã rời bản vị rồi thì còn hơi sức đâu mà nhảy ra khỏi được bể lửa nữa? Sau mấy tiếng lộp bộp, người của y đã cháy như một bó đuốc.

Âu Dương Siêu vẫn chưa nguôi cơn giận, quay người lại định kiếm bọn Thư Hùng Yêu Sát ba người, nhưng khi chàng quay trở về chỗ cũ thì không còn thấy hình bóng của chúng đâu nữa.

Âu Dương Siêu định đuổi theo để tìm kiếm thì lúc ấy Băng Dung đang ngồi cạnh xác của Tử Tu vừa khóc sướt mướt vừa hỏi:

- Hiền đệ còn chạy đi đâu nữa?

Âu Dương Siêu hậm hực đáp:

- Đệ định đuổi theo giết cho sạch bọn tiểu nhân này mới thôi.

Băng Dung ai oán nói tiếp:

- Lúc này có đuổi cũng không kịp nữa. Chẳng lẽ cứ để xác của sư thúc nằm ở đây, không lý đến hay sao?

Âu Dương Siêu không dám bảo là không lý đến, mà cũng không cam tâm để cho bọn kia tẩu thoát, vì vậy mà chàng rối trí khôn tả, vội hỏi tiếp:

- Tại... tại sao bọn chúng lại tới đây làm chi?

Băng Dung cau mày lại đáp:

- Vì hiền đệ mà chúng tới đây, chứ còn tại sao nữa.
- Tại sao lại vì tôi?

- À, tôi quên hỏi hiền đệ câu này. Lúc canh ba, bọn người này đã tới Hắc Hồ trấn, chúng cứ đòi sư thúc nộp hiền đệ ra, và chúng bảo Tính Linh châu hiện đang ở trong người hiền đệ. Vậy hiền đệ thử nghĩ...

Âu Dương Siêu nghe nói bỗng tự dưng rờ tay vào túi rồi ngơ ngác đáp:

- Phải! Tính Linh châu hiện đang ở trong người tiểu đệ.

Băng Dung nghe nói vội đứng dậy, sầm nét mặt lại hỏi tiếp:

- Giỏi thật! Linh châu ở trong người hiền đệ, mà lúc này hỏi thì hiền đệ lại không chịu nói, cứ ngậm miệng như thế? Chẳng lẽ hiền đệ lại sợ tôi với sư thúc cướp mất của hiền đệ hay sao?

Thấy Băng Dung hiểu lầm, chàng vội giải thích:

- Xin đại tể chớ có hiểu lầm như vậy!

- Sao lại là hiểu lầm được. Hà! Buồn cười thật! Lời nói này dù một đứa trẻ lên ba nó cũng không tin. Chẳng lẽ Tính Linh châu lại biết bay tới tay hiền đệ hay sao?

- Không phải thế? Đó là Ma... Ma...

- À phải rồi? Tôi hiểu rồi! Hà hà...

Băng Dung không đợi chờ Âu Dương Siêu nói dứt mặt đã biến sắc, cười nhạt mấy tiếng và khích động lạ thường.

Âu Dương Siêu lại tưởng là nàng đã biết rõ chuyện rồi:

- Đại tể, chị đã hiểu rồi thì hay lắm!

Ngờ độn Băng Dung lại trợn ngược đôi lông mày lên, trầm giọng nói tiếp:

- Thế ra là con yêu tinh họ Ma ở núi Thiên Trụ đem tới cho hiền đệ đấy. Nó đem đến để lấy lòng hiền đệ, và hiền đệ rất biết ơn, đã đền bù lại cho nó, nên rõ ràng thấy bọn người này đến gây sự mà không chịu lộ đầu ra. Chắc lúc ấy đang bận âu yếm với con yêu tinh chớ gì? Cho nên mãi đến giờ mới thấy hiền đệ xuất hiện. Thật chỉ tội nghiệp cho tôi với Tang sư thúc, hai kẻ ngu xuẩn, đương đầu chịu bán cho hiền đệ.

Nàng cứ thao thao bất tuyệt nói một thôi một hồi, vừa nói mặt vừa lộ vẻ oán hận. Âu Dương Siêu ngạc nhiên vô cùng, vội hỏi lại:

- Đại tể nói ai thế?

- Hiền đệ thử nghĩ xem, Giang Mẫn mới chết không lâu, và cả hương hồn của nhị muội cũng chưa...

Lúc này Âu Dương Siêu mới biết là nàng ta ám chỉ ai.

- Đại tể định ám chỉ ai thế?

Băng Dung quát lớn:

- Hán Ngọc Quan Âm Ma Chưởng Châu chứ còn ai vào đấy nữa.
- Ma Chưởng Châu thì làm sao?

Âu Dương Siêu với Băng Dung cùng giật mình kinh hãi, vội tránh sang hai bên.

Chỉ thấy bóng vàng thấp thoáng một cái, Ma Chưởng Châu đã hiện ra trước mặt mọi người. Nàng mỉm cười hỏi:

- Không ngờ hai vị lại nhắc nhớ đến tiện danh.

Vừa trông thấy Ma Chưởng Châu, Băng Dung đã biến sắc mặt liền nhìn Âu Dương Siêu rồi gượng cười nói tiếp:

- Hừ hừ! Tôi đoán có sai đâu! Không ngờ hiền đệ lại là hạng người như thế. Vậy cũng coi như Đoàn Băng Dung này mù quáng nên mới lỡ kết giao với kẻ tham. Từ nay trở đi, chúng ta hãy coi như đã cắt đứt liên lạc với nhau rồi.

Âu Dương Siêu giật mình kinh hãi, vội ngăn cản lối đi của nàng, rồi thất thanh hỏi:

- Đại tỷ nói gì thế?

Băng Dung đang tức giận đến run lấy bầy, gờ ngang trường kiếm lên, giận dữ đáp:

- Âu Dương đại hiệp định giữ tôi lại đây làm gì? Có phải muốn thị cường hà hiếp đấy không?

Âu Dương Siêu cũng tức giận không kém gì Băng Dung, nhưng biết nàng ta hiểu lầm, đành hạ thấp giọng mà nói:

- Dù sao cũng phải nói cho rõ câu chuyện này đã.

Băng Dung sầm nét mặt lại, chỉ vào Chưởng Châu và nói tiếp:

- Còn phải nói năng gì nữa? Bây giờ... đã bắt được cả đôi, nhân chứng có ở đây rồi, mà người còn muốn chối cãi nữa phải không?

Thoạt tiên Ma Chưởng Châu không biết hai người nói gì, nhưng lúc này nàng đã nghe ra, nên nàng chịu nhin sao nổi, liền trợn ngược lông mày lên, hỏi:

- Chị hỏi ai?

Băng Dung với vẻ mặt khinh thị đáp:

- Hừ! Tôi nói ai ư? Nếu nói người khác thì sợ lại thất lễ đối với cô!

Ma Chưởng Châu tức giận không sao chịu nhin được, người cứ run lấy bầy mà không sao nói lên tiếng được.

Âu Dương Siêu thấy vậy cố nén lửa giận mà nói tiếp:

- Sao chị lại ăn nói thế? Chị đừng có nói nhục Ma tiểu thư...

Không đợi chàng nói xong, Băng Dung đã cướp lời:

- Ma tiểu thư? Có lẽ bây giờ phải gọi là Âu Dương phu nhân mới đúng hơn. Hừ! Rõ không biết sỉ nhục.

Ma Gia Song Chu không sao nhin được, liền phi thân tới, cùng chỉ tay vào mặt Băng Dung mà quát hỏi:

- Sao người dám nói như thế? Thị cái gì mà vu khống cho người như vậy?

Băng Dung mặt biến sắc, vội gờ kiếm lên quát lớn:

- Mấy con nhãi kia táo gan thật. Hai người thị có chủ nhân đỡ đầu cho hay sao mà dám táo gan như thế?

Hoa Mỹ, một trong Song Chu, múa trường kiếm mờm thì trả lời:

- Nói bậy!

Tiểu My cũng giận dữ:

- Người đừng có khinh thường người trong Bảo Đầu Cốc.

Hai người cùng múa kiếm xông lại tấn công Băng Dung. Âu Dương Siêu thấy vậy vội quát lớn:

- Không nên như thế. Đừng có...

Chàng chưa nói dứt thì Băng Dung cũng múa kiếm xông lên đấu với Song Chu ngay. Tuy công lực của Ma Gia Song Chu cũng khá cao siêu thật nhưng bằng sao được Băng Dung. Chỉ đấu được một thế kiếm thôi, cả hai đã phải nhảy sang bên tránh né liềm.

Băng Dung không thềm đuổi đánh, vẫn cứ đứng yên, cười nhạt nói tiếp:

- Thật là không biết trời cao đất rộng là gì hết. Đoàn cô nương không thềm ra tay đấu với bọn tôi tớ các người. Có giỏi thì bảo chủ người ra tay đi.

Nói tới đó, nàng đưa mắt nhìn Chưởng Châu với Âu Dương Siêu rồi nói tiếp:

- Thế nào? Nếu không ra mặt thì cô nương đi đây!

Nói xong, nàng nhảy ra ngoài mấy trượng đi luôn. Âu Dương Siêu cứ đứng đờ ra, không biết nói năng gì cả.

Ma Chưởng Châu được nuông chiều quen từ nhỏ đến giờ, có bao giờ bị ai mắng mỏ cả và nhiếc móc như thế này đâu, nên nàng cũng đau lòng vô cùng và cứ khóc sướt mướt hoài.

-- o O o --